

Nova

Du lyste upp min himmel och bländade mig,
jag försökte sluta, försökte blunda, men du var allt jag såg,
ett ljus som brände igenom mig,
allt var och är till intet håg.

Min själ sprattlar i frihetens extas, ovetandes om varken kärlek eller smärta,
För till slut så var det ändå bara jag som låg,
kvar i ditt hjärta.

Som är ett svart hål.

Du är ett konstant mörker, ett outhärligt tryck,
det viskas: "Frys"
och jag befinner mig som i en sömnparalys.

Allt tas ifrån mig, min tro på dig, änglar, sanning och gud,
jag har nu ingenting att värna,
jag undrar hur du kan vara så obarmhärtig,
Ve,
hur du flår mig ända in till min kärna,
men i min absoluta nakenhet så kan jag nu se,
att du iallafall har sytt mig en dödsskrud.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Yuanmin Jin med Poeter.se id #106295 innehar upphovsrätten